

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/339/2020
Identifikačné číslo spisu:	1113205430
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petríková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1113205430.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petríkovej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobcu L. T., bývajúceho v V., zastúpeného Mgr. Janou Bezekovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, proti žalovanej Prima banke Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a zaplatenie 3.334,50 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/48/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2019 sp. zn. 4Co/328/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. mája 2016 č. k. 15C/48/2013-311 určil za neprijateľnú, zmluvnú podmienku špecifikovanú v bode 4.5. dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru z 11. júla 2006, podľa ktorej cit.: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4. úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve.“ a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.334,50 eur s úrokmi z omeškania vo výške: 8,75 % ročne zo sumy 151 eur od 21. februára 2013 do zaplatenia, 8,75 % ročne zo sumy 151 eur od 21. marca 2013 do zaplatenia, 8,75 % ročne zo sumy 151 eur od 23. apríla 2013 do zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21. mája 2013 do zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21. júna 2013 do zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 23. júla 2013 do zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21. augusta 2013 do

zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21. septembra 2013 do zaplatenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 22. októbra 2013 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 151 eur od 21. novembra 2013 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 151 eur od 21. decembra 2013 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 151 eur od 21. januára 2014 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. februára 2014 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. marca 2014 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 23. apríla 2014 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. mája 2014 do zaplatenia, 8,15 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. júna 2014 do zaplatenia, 8,15 % ročne zo sumy 152,25 eur od 22. júla 2014 do zaplatenia, 8,15 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. augusta 2014 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 152,25 eur od 23. septembra 2014 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. októbra 2014 do zaplatenia, 8,05 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21. novembra 2014 do zaplatenia a trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia k rukám JUDr. Šimona Gmiterku vo výške 1.401,08 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi súčasne priznal vrátenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 200 eur prostredníctvom Slovenskej pošty a. s., do 30 dní od doručenia odpisu právoplatného rozhodnutia. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu titulom súdneho poplatku sumu 200 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluvnú podmienku špecifikovanú v bode 4.5. dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru z 11. júla 2006 vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku na základe toho, že nebola individuálne dojednaná (bola súčasťou žalovanou vopred vyhotoveného textu predloženej zmluvy) a obsahuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, keď v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí úveru dňa 29. novembra 2005 a dodatku č. 2 k nej dňa 11. júla 2006 neexistovali (a neexistujú ani v súčasnosti) pravidlá Národnej banky Slovenska (ďalej aj ako „NBS“) pre posúdenie zmeny rizikovej váhy klienta, na základe ktorých si žalovaná vymienila zmenu úrokovej sadzby pre prípad, ak dôjde k zmene rizikovej váhy klienta. Ďalej vysvetlil, že postavenie žalobcu ako klienta bolo oslabené nemožnosťou oboznámiť sa s pravidlami, ktoré navyše ani neexistujú, a tiež tým, že toto ustanovenie umožňovalo žalovanej svojvoľne jednostranne rozhodnúť o zmene zmluvných podmienok. Obranu žalovanej o možnosti žalobcu odstúpiť od zmluvy v zmysle zmluvných dojednaní vyhodnotil ako neadekvátnu a vytvárajúcu nerovnováhu v postavení zmluvných strán. V súvislosti so žalovanou posudzovanou zmenou rizikovej váhy klienta poukázal na medzi stranami sporu nespornú skutočnosť, že žalobca sa od začiatku zmluvného vzťahu nikdy nedostal do omeškania so žiadnou splátkou a splatenie úveru mal zabezpečené viacerými zabezpečovacími prostriedkami v prospech žalovanej (poistením schopnosti splácať úver, poistením samotnej nehnuteľnosti, inkasom započítaním a zrážkami zo mzdy, biankozmenkou, záložným právom k nehnuteľnosti financovanej úverom) a konštatoval, že identifikácia žalobcu ako klienta so zvýšenou mierou jeho rizika žalovanou preukázaná nebola. S poukazom na ustanovenie § 17 Obchodného zákonníka a rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. Obo 98/99 považoval za nedôvodnú obranu žalovanej, že ratingové systémy vo vlastnej kompetencii banky podliehajú utajeniu v rámci obchodného tajomstva a „know-how“, pretože okrem toho, že účastníci zmluvy o poskytnutí úveru sa nedohodli na tom, že pravidlá na posúdenie zmeny miery rizika klienta, resp. ratingové systémy v zmysle bodu 4.4.5. podliehajú obchodnému tajomstvu, tieto pravidlá a ratingové systémy podľa jeho názoru ani nemôžu splňať znaky obchodného tajomstva podľa ustanovenia § 17 Obchodného zákonníka. Na základe týchto skutočností dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 4.5. dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru z 11. júla 2006.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 24. apríla 2019 sp. zn. 4Co/328/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodil tým, že sa v prvom rade zaoberal charakterom žalobou namietanej zmluvnej podmienky špecifikovanej v bode 4.5. dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru z 11. júla 2006 a vychádzajúc z jej znenia konštatoval, že je koncipovaná všeobecne, neurčito a tendenčne, jednostranne oprávňuje k zmene úrokovej sadzby bez potreby dodatku k príslušnej úverovej zmluve iba žalovanú ako dodávateľa, z čoho je zároveň zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ nemal žiaden dosah na prípadné určenie novej výšky úrokovej sadzby. Všeobecnosť a neurčitosť znenia tejto podmienky vyplýva predovšetkým zo slovných spojení: „... banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu...“, „... ak dôjde k zmene miery rizika klienta...“, a celá veta tohto zmluvného dojednania: „Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou

Slovenska.“ Odvolací súd uviedol, že z úverovej zmluvy, ani z príslušných Všeobecných obchodných podmienok nie je zrejmé, aký je adekvátny spôsob zmeny úrokovej sadzby bankou, ani čo konkrétne treba rozumieť pod zmenou miery rizika klienta, kedy je a kedy nie je klient rizikový, kedy sa jeho miera rizikovosti zvyšuje prípadne znižuje, a na základe akých konkrétnych ukazovateľov a výsledkov hodnotenia klienta sa táto miera rizikovosti posudzuje. Taktiež považoval za nejednoznačné, čo je potrebné rozumieť pod rizikovou váhou klienta, a v čom sa táto líši od rizikovej miery klienta okrem toho, že ide pravdepodobne o užší pojem. V tejto súvislosti zdôraznil, že okrem použitia vágnych a všeobecných formulácií obsahuje znenie tejto zmluvnej podmienky aj odkaz na pravidlá NBS, podľa ktorých sa má posudzovať zmena rizikovej váhy klienta, ktoré však ako bolo v konaní jednoznačne a nesporne preukázané neexistujú. Na základe týchto skutočností uviedol, že takto formulované a neindividuálne dojednané znenie pre spotrebiteľa podstatnej zmluvnej podmienky, ktorá sa ho vo významnej miere priamo dotýka, keďže sa poskytnutý úver zaviazal splácať pravidelnými mesačnými splátkami niekoľko rokov, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán práve v neprospech spotrebiteľa, ktorým je v danom prípade žalobca. Odvolací súd poukázal aj na to, že takýto vágne a všeobecne formulovaný obsah zmluvnej podmienky, ktorý zakladá jednostranne v prospech žalovanej významné oprávnenie zmeniť úrokovú sadzbu predstavujúcu podstatné zmluvné dojednanie, pripúšťa rôzne výklady a žalobcu ako spotrebiteľa adekvátnym spôsobom neinformuje o konkrétnych relevantných skutočnostiach (dôvodoch) oprávňujúcich žalovanú k jednostrannej zmene úrokovej miery, v dôsledku čoho potom žalobca ani nevie, ako sa má a nemá správať v zmluvnom vzťahu so žalovanou, aby sa vyhol prípadnej negatívnej zmene svojej rizikovej miery, a tým aj prípadnej zmene úrokovej sadzby zo strany žalovanej. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti, ako aj na fakt, že zmluvná podmienka zavádzajúcim a klamlivým spôsobom odkazuje na neexistujúce pravidlá NBS, čím navodzuje u žalobcu ako spotrebiteľa klamlivý dojem o existencii určitých objektívnych kritérií, výsledky zhodnotenia ktorých odôvodňujú posúdenie jeho rizikovej miery ako klienta a následnú jednostrannú zmenu úrokovej sadzby žalovanou, odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie konštatoval, že posudzované zmluvné dojednanie nie je v žiadnom prípade prijateľnou zmluvnou podmienkou. Okrem toho odvolací súd poukázal aj na skutočnosť, že predmetná zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 10. februára 2016, sp. zn. 7Co/563/2015. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluvná podmienka je neprijateľná, mal za nepochybné, že žalovaná nebola a nebude ani v budúcnosti (§ 53a Občianskeho zákonníka) oprávnená v zmysle tohto zmluvného dojednania jednostranne meniť úrokovú sadzbu. V súvislosti s odvolacím argumentom žalovanej, že konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo a zároveň sú súčasťou jeho „know how“, preto ich nezverejňuje, ani nesprístupňuje, odvolací súd dôvodil, že tento je účelový, nakoľko žalovaná sa ním snažila vyhnúť konkretizovaniu a preukázaniu zhoršenia rizikovej miery žalobcu, a tiež právne irelevantný, pretože bez ohľadu na to, či tieto metódy sú alebo nie sú obchodným tajomstvom a súčasťou „know how“ žalovanej, nijakým spôsobom nevedú k náprave neprijateľného charakteru zmluvnej podmienky uvedenej v bode 4.5. dodatku č. 2 k zmluve o hypotekárnom úvere a okrem toho v konaní bolo významné preukázanie konkrétneho výsledku hodnotenia miery rizikovosti žalobcu žalovanou a nie všeobecných postupových metód hodnotenia, na základe ktorých sa k tomuto výsledku dospelo. Keďže žalovaná na základe zmluvnej podmienky, ktorá je neprijateľná, nebola v právnom vzťahu so žalobcom oprávnená jednostranne meniť úrokovú sadzbu, potom je logicky právne bezvýznamný aj jej argument o primeranosti výšky ňou jednostranne na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky (t. j. neoprávnene) zmenenej úrokovej sadzby. Pre úplnosť odvolací súd poznamenal, že absolútnu nedôvodnosť procesnej obrany a odvolacích argumentov žalovanej potvrdzuje aj v konaní súdom prvej inštancie správne a nesporne zistená skutočnosť, že žalobca sa od začiatku zmluvného vzťahu nikdy nedostal do omeškania so žiadnou splátkou a splatenie úveru mal zabezpečené viacerými zabezpečovacími prostriedkami v prospech žalovanej, a to poistením schopnosti splácať úver, poistením samotnej nehnuteľnosti, inkasom započítaním a zrážkami zo mzdy, biankozmenkou, a tiež záložným právom k nehnuteľnosti financovanej úverom. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalovaná v konaní nepreukázala identifikáciu žalobcu ako klienta so zvýšenou mierou jeho rizika, je potom podľa názoru odvolacieho súdu správne.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420

písm. f/ CSP uviedla, že odvolací súd a pred ním aj prvoinštančný súd označili napadnuté ustanovenie zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom vôbec nevysvetlili, či postupovali na základe generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), alebo ho považovali za neprijateľnú podmienku podľa niektorej z osobitných skutkových podstát, uvedených v tzv. šedom zozname podľa § 53 ods. 4 OZ. Má za to, že odôvodnenie rozhodnutia navyše evokuje, že ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou preto, že je neurčité (bez bližšieho vysvetlenia). Výsledkom takéhoto postupu je záver, že ustanovenie je neurčité, a preto ide o neprijateľnú podmienku. Uviedla, že nedostala odpoveď na najzákladnejší argument, keďže súd neuviedol, s poukazom na ktoré ustanovenie § 53 OZ je sporná zmluvná formulácia neprijateľnou podmienkou. Ak by to mal byť § 53 ods. 4 písm. i/ OZ, neuviedol, z akého dôvodu nemožno aplikovať § 53 ods. 15 OZ. Žalovaná pritom zamerala svoju argumentáciu práve na preukázanie podmienok na aplikáciu tohto ustanovenia a toho, že podmienky predpokladané čl. 4.5. zmluvy o úvere boli splnené. Svoju argumentáciu pritom žalovaná súdu prezentovala aj v odvolacej replike zo 14. augusta 2017, ktorú navyše odvolací súd ako podanie odvolateľa vo svojom odôvodnení nielenže neberie do úvahy, ale ani nespomína. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola doposiaľ riešená rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a to od otázok 1/ Je banka oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu úveru voči spotrebiteľovi, ak takáto možnosť vyplýva z platnej zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zákona č. 575/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov? 2/ Možno súdnym rozhodnutím určiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je neurčité? Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľka v rámci svojho dovolania v prvom rade poukázala na § 420 písm. f/ CSP. Odvolací súd a pred ním aj prvoinštančný súd označili napadnuté ustanovenie zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom vôbec nevysvetlili, či postupovali na základe generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 OZ, alebo ho považovali za neprijateľnú podmienku podľa niektorej z osobitných skutkových podstát, uvedených v tzv. šedom zozname podľa § 53 ods. 4 OZ. Uviedol, že svoju argumentáciu pritom žalovaná súdu prezentovala aj v odvolacej replike zo 14. augusta 2017, ktorú navyše odvolací súd ako podanie odvolateľa vo svojom odôvodnení nielenže neberie do úvahy, ale ani nespomína.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. V danom prípade dovolateľka namieta vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu sú a/ zásah súdu do práva na

spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

12. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

16. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd.

16.1. Súd prvej inštancie a odvolací súd uviedli s poukazom na § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, § 52 ods. 3, § 53 ods. 1, § 53 ods. 2, § 53 ods. 3, § 53 ods. 4, § 54 ods. 1 a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným 1. apríla 2004 bola do prvej časti Občianskeho zákonníka vložená piata hlava s nadpisom Spotrebiteľské zmluvy. Prijatím zák. č. 568/2007 Z. z. účinným 1. januára 2008 došlo k rozšíreniu spotrebiteľských zmlúv aj na tie, ktoré neboli upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, t. j. aj na úverové zmluvy. Podľa § 879j Občianskeho zákonníka v znení zák. č. 568/2007 Z. z. sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj zmluvy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2008 a neboli uzavreté v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, ale ako účastníci zmluvy v nich vystupujú spotrebiteľ a dodávateľ. Novelou č. 575/2009 Z. z. účinnou 1. marca 2010 bolo do Občianskeho zákonníka vložené ustanovenie § 53a, ktorým bolo novelizované ustanovenie § 153 ods. 4 O. s. p. Na základe uvedených ustanovení súd je oprávnený vo výroku svojho rozhodnutia vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Pre aplikáciu uvedených zákonných ustanovení je potrebné konštatovať, že ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Tieto skutočnosti súd zdôraznil preto, že zmluva o poskytnutí úveru z 29. novembra 2005 ako aj jej dodatok č. 2 z 11. júla 2006 boli uzavreté v čase pred novelou č. 568/2007 Z. z. účinnou 1. januára 2008 ako i novelou č. 575/2009 Z. z. V ďalšom súd konštatuje, aj keď Občiansky zákonník pred novelou zák. č. 150/2004 Z. z. zmluvy uzavreté podľa iných zákonov za spotrebiteľské priamo neoznačuje, avšak zmluva o poskytnutí úveru mala charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb., a preto aj zmluvy uzatvorené podľa iných právnych predpisov možno považovať za spotrebiteľské. Názor súdu podporuje už spomenutá novela Občianskeho zákonníka zák. č. 568/2007 Z. z. V konečnom dôsledku široká ochrana spotrebiteľa je garantovaná smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993. Predmetná smernica je všeobecnej povahy a jej aplikácia prichádza do úvahy vtedy, ak daný právny vzťah neupravuje osobitná vnútroštátna právna norma. Preto ak by do 1. januára 2008 ustanovenia Občianskeho zákonníka neupravovali iné typy spotrebiteľských zmlúv, posúdenie neprijateľných podmienok by bolo potrebné prerokovať v zmysle uvedenej smernice Rady a posudzovať neplatnosť z hľadiska § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd predmetný spor riešil ako spotrebiteľský podľa vyššie špecifikovaných zákonných ustanovení a vyhodnotil aplikáciu znenia čl. 4.4. a 4.5. zmluvy o poskytnutí úveru pred a po dodatku č. 2. Zmluva o poskytnutí úveru z 29. novembra 2005 obsahovala čl. 4. - Úročenie, s označením 4.1. až 4.8., pričom pre predmet sporu je rozhodujúce znenie čl. 4.4. „zmluvné strany dohodli revizibilnú úrokovú sadzbu vo výške 4,28 % p. a. od podpisu úverovej zmluvy, ktorá je súčtom BRIBOR a úrokového rozpätia.“ a znenie čl. 4.5. „banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4. úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve.“ Dodatkom č. 2 z 11. júla 2006 došlo k nahradeniu pôvodného znenia novým čl. 4.4. „zmluvné strany dohodli počas 5 rokov odo dňa podpisu zmluvy fixnú

úrokovú sadzbu vo výške 5,74 % p. a.“ a znenie čl. 4.5. „banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4. úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve.“ Z uvedených zmien znení článkov 4.4. a 4.5. je nepochybné, že dodatkom č. 2 zmluvy, odo dňa podpisu zmluvy si účastníci dohodli fixnú úrokovú sadzbu počas 5 rokov vo výške 5,74 % p. a. Keďže zmluva o poskytnutí úveru bola uzavretá 29. novembra 2005 fixná úroková sadzba platila do 29. novembra 2010. V ďalšom súd konštatoval, že uzavretím dodatku č. 2 bolo možné aplikovať čl. 4.5. len počas fixnej úrokovej sadzby, keďže čl. 4.4. na ktorý čl. 4.5. odkazuje upravuje výlučne fixnú úrokovú sadzbu. Preto záver súdu je taký, že po skončení fixnej úrokovej sadzby žalovaná mohla aplikovať výlučne výšku úrokovej sadzby ako súčet sadzby EURIBOR a úrokového rozpätia 1,34 % p. a.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17.1. Uvedené ustanovenie je súčasne vyjadrením, ktoré je možné označiť ako „generálna klauzula“, ktorá definuje, že dojednania v spotrebiteľskej zmluve nesmú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a ak takúto nerovnováhu obsahujú, je tento stav treba považovať za neprijateľnú podmienku.

18. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje demonštratívny výpočet podmienok, ktoré sa považujú za neprijateľné. Dôsledkom demonštratívneho výpočtu neprijateľných podmienok je to, že súd, pri hodnotení podmienok v konkrétnom vzťahu, môže považovať za neprijateľnú podmienku aj podmienku, ktorá nie je v § 53 ods. 4 OZ uvedená. Z uvedeného vyplýva, že § 53 ods. 4 OZ je možné charakterizovať ako ustanovenie, ktoré v konečnom dôsledku znamená, že ani podmienka v týchto ustanoveniach vyjadrená nemusí byť vždy považovaná za neprijateľnú a na druhej strane, podmienka v týchto ustanoveniach neuvedená, môže byť označená ako neprijateľná.

19. Dovolací súd dopĺňa, že dovolateľka v konaní pred súdmi nižšej inštancie nenamietala skutočnosti týkajúce sa toho, že súd prvej inštancie alebo odvolací súd nevysvetlili, či postupovali na základe generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo postupovali podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Námietka, že uvedené namietala vo svojej odvolacej replike neobstojí, pretože v spise sa nenachádza uvedená odvolacia replika zo 14. augusta 2017 ako to dovolateľka uvádza. Za daného stavu sa žiada uviesť, že danou námietkou dovolateľky sa dovolací súd nezaoberal, pretože v zmysle § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku, či procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné. Pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu neprípúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt.

20. Odvolací súd sa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

21. Dovolací súd vzhľadom na uvedené má za to, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

22. Vo vzťahu k právnym otázkam 1/ Je banka oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu úveru voči spotrebiteľovi, ak takáto možnosť vyplýva z platnej zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zákona č. 575/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov? 2/ Možno súdnym rozhodnutím určiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je neurčité? vyplývajúcich z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné :

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

24. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

25. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

26. Vo vzťahu k otázke 1/ či je banka oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu úveru voči spotrebiteľovi, ak takáto možnosť vyplýva z platnej zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zákona č. 575/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov? dovolací súd uvádza :

27. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 432 ods. 2 CSP a v situácii, že dovolanie dovolateľky je v danom prípade procesne prípustné, dovolací súd v zmysle uvedeného pristúpil k právnemu posúdeniu vyššie nastolenej právnej otázky dovolateľky.

28. Dovolací súd v o vzťahu k vymedzenej otázke uvádza a poukazuje n a t o , že medzičasom rozhodovacia činnosť odvolacieho súdu túto predmetnú otázku riešila, a to v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 141/2020, v ktorom dovolací súd riešil túto dovolateľkou nastolenú právnu otázku.

28.1. Dovolací súd v tomto rozhodnutí uviedol, že pokiaľ ide o riešenie právnej otázky, či možno vysloviť (určiť) neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzavretá pred tým, ako bola zákonom č. 575/2009 Z. z. prvýkrát zavedená možnosť vyslovenia neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, t. j. pred 1. marcom 2010. Keďže o d tejto právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola ešte vyriešenou, dovolanie žalovanej je v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP prípustné, ale nie je dôvodné, pretože právne posúdenie veci odvolacím súdom, pokiaľ išlo o túto otázku, bolo správne (§ 432 ods. 1 CSP). Spotrebiteľské zmluvy boli v slovenskom právnom poriadku zadefinované na základe ustanovenia § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa s účinnosťou od 25. novembra 2004 tak, že spotrebiteľskou zmluvou je o. i. aj zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka, vrátane zmluvy o úvere. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a zákaz ich používania v spotrebiteľských zmluvách boli do Občianskeho zákonníka inkorporované s účinnosťou od 1. apríla

2004, ktorý ich počnúc týmto dňom sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka; teraz § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Ak teda predmetná zmluva o úvere bola medzi stranami uzavretá až 29. novembra 2005, dopadajú na ňu spomenuté zákonné ustanovenia, a preto vo vzťahu k nej možno deklarovať neprijateľnosť zmluvných podmienok, zvlášť keď sama strana takéto určenie žalobou vymedzí ako predmet súdneho konania. Z tohto dôvodu argumentáciu žalovanej, že až prijatím zákona č. 575/2009 Z. z. bolo procesne možné určiť neprijateľnosť podmienky v spotrebiteľských zmluvách, treba považovať za tendenčnú, striktne formalistickú, a teda nesprávnu.

29. Pretože dovolateľkou nastolená právna otázka už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 141/2020 tak, že dovolací súd konštatoval, že ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a zákaz ich používania v spotrebiteľských zmluvách boli do Občianskeho zákonníka inkorporované s účinnosťou od 1. apríla 2004, ktorý ich počnúc týmto dňom sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Z tohto dôvodu argumentáciu žalovanej, že až prijatím zákona č. 575/2009 Z. z. bolo procesne možné určiť neprijateľnosť podmienky v spotrebiteľských zmluvách, treba považovať za tendenčnú, striktne formalistickú, a teda nesprávnu. Dovolací súd pristúpil k riešeniu tejto otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

30. Vzhľadom na dovolacím súdom riešenú otázku a právne závery súdov nižšej inštancie dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa svojím právnym posúdením neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

31. Vo vzťahu k otázke otázky 2/ či možno súdnym rozhodnutím určiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je neurčité? dovolací súd uvádza, že :

32. Dovolací súd zdôrazňuje, že nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b/ CSP je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

33. Dovolací súd uvádza, že dovolateľka v prejednávanej veci odôvodnila uplatnený dovolací dôvod tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, „či možno súdnym rozhodnutím určiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je neurčité“. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie však vyplýva, že od vyriešenia uvedenej právnej otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože odvolacím súdom (resp. ani prvoinštančným súdom) táto otázka riešená nebola. Za situácie, keď v dovolaní je uvedená právna otázka, ktorá odvolacím súdom riešená nebola, absentoval predmet dovolacieho prieskumu a dovolací súd tak nemohol pristúpiť k posudzovaniu správnosti riešenia niečoho, čo riešené nebolo.

34. V dôsledku toho, pokiaľ ide o túto otázku, nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 CSP.

35. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP ako celok v zmysle § 448 CSP zamietol.

36. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.